

Mianara

Mianara

Verraad | deel I

Jesse van Willigenburg

Hoofdstuk I

Malika

Ik zal hem afschudden, al is dat het laatste wat ik doe! De takken van bosjes en struiken gaan links en rechts aan me voorbij, terwijl ik door het herfstbos snel, mijn achtervolger niet ver achter me. Overal om me heen zie ik vale tinten groen, felgeel, warm oranje en zacht rood. Bosbewonertjes maken plaats. Met de snelheid van een wervelwind beweeg ik me op handen en voeten door het schilderachtige landschap. In mijn hoofd vraag ik me af hoelang ik al aan het rennen ben. Ik werp een blik achterom en zie hem in de verte. Het lukt me niet hem kwijt te raken, dit houd ik niet eindeloos vol. Ik beweeg me voort met zachte stappen en doe mijn best geen spoor na te laten, maar helaas. Tussen de bomen door voel ik zijn blik in mijn rug prikken en ik weet dat hij me in het vizier heeft. Dan zie ik een heuvel, die kan mij de dekking geven waar ik naar op zoek ben. Snel klauter ik de heuvel op, met dank aan de klauwen aan mijn handen. Zonder af te doen aan mijn momentum ren ik aan de andere kant naar beneden en ik verlies mijn balans. Ik weet mijn val te breken door me in een hoop bladeren te storten. De heuvel afglijden was uiteraard sneller geweest. Maar het laatste wat ik wil, is een modderspoor achterlaten dat rechtstreeks naar mijn verstopplaats leidt. Ik kruip de bladerhoop uit en duik de nabijgelegen bosjes in.

Luttele seconden later staat de jager op de heuvel waar ik me net bevond. Eén overhaaste beslissing en hij zal me vinden. De jager kijkt wild om zich heen, een roes van opwinding in zijn ogen. Heeft hij me gezien? Ik houd mijn achtervolger tussen de takken van een besenstruik door in de gaten. Woest kijkt hij om zich heen, zijn hoofd gaat van links naar rechts, zijn ogen speuren de omgeving af. Het lijkt erop dat hij me niet zag verdwijnen. De jager doet zijn ogen dicht en spitst zijn grote vossenoren. Een tak kraakt in de verte achter me en de jager draait zijn oren naar mij toe. Ik moet me verplaatsen, anders is het slechts een kwestie van tijd voor hij me ontdekt. Met langzame, stille stappen baan ik me een weg door het gebladerte. Ik doe alle moeite om de bladeren niet verder te verstoren dan ik al doe. Geen moment verlies ik hem uit het oog, het is een spel van kat en muis. Zijn ogen blijven gesloten, maar zijn oren lijken al mijn bewegingen feilloos te volgen. Zachtjes tikt mijn voet een steentje aan, niet veel groter dan mijn vingertop. Ik buig voorzichtig door mijn knieën en neem de kiezel tussen duim en wijsvinger. Langzaam breng ik mijn hand naar achteren. Met flinke kracht smijt ik het steentje langs de jager heen. Zijn ogen springen wijd open als het over de bosgrond stuitert en hij schiet weg, achter het geluid aan. Het is nu of nooit! Ik ren naar een boom vlakbij en...

“Ik win!” roep ik luidkeels, zodat iedereen het kan horen. Ik glimlach van oor tot oor. Een voor een komen de andere kinderen tevoorschijn uit bosjes en vanachter bomen. Dat ik indruk gemaakt heb, valt van hun gezicht af te lezen.

“Malika, dat was geweldig!”

“Je bent hier echt goed in!”

“Gustav zat erbovenop en nog was ze hem te slim af. Haar Talent is echt heel goed ontwikkeld!”

Hijgend keert de jager terug. Ik begroet mijn broer met een speelse buiging.

“Nou, Gustav,” merk ik op, “het lijkt me duidelijk dat ik onze weddenschap gewonnen heb. Denk je ook niet?”

Hij buigt voorover en steunt met zijn handen op zijn knieën.

“Het is al goed, jij wint. Zusje, je bent zo goed als ze zeggen.” Buiten adem steekt hij zijn arm uit en ik schud hem de hand. “Ik ben niet langer de koning van verstopperij,” brengt hij lachend uit, al kan ik zien dat het hem moeite kost dat toe te geven. “Eerlijk is eerlijk, jij hebt die titel dubbel en dwars verdiend.”

‘Koningin van verstopperij’, daar kan ik wel aan wennen.

Gustav haalt diep adem en steekt een vinger op. “Maar je moet niet denken dat ik het verleerd ben. Volgende keer win ik!” Hij zegt het met een lach en een knipoog, maar zijn ego en trots hebben toch een kleine deuk opgelopen.

Ik zet mijn handen in mijn zij. “Eerst zien, dan geloven, broerlief!”

Gustav gooit zijn hoofd achterover en kijkt omhoog, naar de avondlucht. Zijn glimlach verdwijnt langzaam van zijn gezicht.

“Het wordt bijna donker, Malika, we moeten naar huis. We willen niet buiten zijn als de avondklok ingaat.”

Ik knik en zwaai naar de rest van de kinderen met de belofte dat we morgen verder gaan waar we gebleven waren. Zelfde plek, zelfde tijd. Net als vandaag, net als gisteren.

Op weg naar huis huppel ik vrolijk om Gustav heen. Ik ben opgewonden dat hij meegaat naar huis, mijn broer heeft niet veel tijd vrij van zijn werk. Hij is leerling-smid. Soms brengt hij dag en nacht door bij de smeltoven, terwijl zijn mentor toekijkt hoe hij metaal buigt en vouwt. Dan zie ik hem voor zonsopgang niet meer, of verschijnt hij ergens de volgende dag pas. Hij woont praktisch bij de smid, want hij weigert op te geven totdat hij het metaal omgevormd heeft tot het gewenste resultaat. Een pijlpunt, een wapen of een stuk pantser. Wanneer hij tijd overheeft, rust hij meestal uit. Ik heb hem aan het werk gezien en het ziet er fysiek en mentaal heel zwaar uit. Ik kan me voorstellen dat hij compleet uitgeput is na zijn werkdag. Meestal probeer ik wakker te blijven tot hij thuiskomt, in de hoop hem te zien of hem te horen vertellen aan vader wat hij geleerd heeft. Over het algemeen slaap ik dan al. Moeder zegt dat hij me vaak nog instopt voor hij zelf onder de wol kruipt. Vandaag mocht Gustav voor de verandering vroeg naar huis, dan brengt hij zijn tijd door met mij en de andere kinderen uit de buurt. Ik kan me de laatste keer dat we allemaal samen speelden eigenlijk niet meer herinneren.

Ik wil niet egoïstisch zijn, ik weet hoe belangrijk dit voor mijn broer is. Maar toch, sommige dagen mis ik hem ontzettend. Daarnaast geloof ik echt dat het eervol werk is, want weinig mensen krijgen zo'n kans. Vooral

mensen... mensen zoals wij. Anuki, die het grootste deel van de bevolking vormen, kunnen gaan en staan waar ze willen zonder dat iemand naar ze omkijkt. Voor ons is dat niet zo vanzelfsprekend. Wij, de Mianara, zijn niet veel anders dan de Anuki, toch zijn er verschillen. We hebben vacht op delen van ons lichaam, onze oren zijn groter en we kunnen ons op vier ledematen voortbewegen als we willen. We zien beter in het donker en hebben klauwen of lange nagels aan poten waar Anuki handen en voeten hebben. De dierlijke kenmerken die de Mianara met zich meedragen, zijn gebonden aan twee factoren: leefomgeving en familie. Hier in het Noorden, dat rijk is aan bossen en velden en waar doorgaans een kouder klimaat heerst, zie je andere Mianara dan in het warmere Zuiden met haar woestijnen en steppes. Leden van mijn familie hebben wat weg van vossen, met onze groene ogen en oranje vacht. Naast verschillen zijn er ook overeenkomsten tussen ons en de Anuki. We spreken over het algemeen dezelfde taal en we wonen in dezelfde steden, al hebben we vaak onze eigen straten of wijken. Toch worden we ingedeeld als een ander ras: de Mianara. 'Mia' betekent 'minder', of 'kleiner' in het Anuri; de oude taal die de meesten van ons niet meer spreken. 'Mia na-ra' betekent letterlijk 'van het mindere ras.' Zelfs de benaming is denigrerend. Toch dragen we die met trots, het is die term die alle Mianara verbindt en ons onderscheidt van de Anuki.

Zachtjes schuift Gustav de voordeur van ons huis open en hij laat mij als eerste naar binnen gaan. Ons huis is niets om over op te scheppen, maar het is een thuis waar we trots op zijn. Ik voel me hier gelukkig en ik ben eraan

gehecht. Er is de woonkamer met de keuken daaraan vast. Tevens bevinden zich daar Gustavs slaapkamer, die van mijn ouders en die van mij. We hebben zelfs een kleine voor- en achtertuin, waar een voorraadkelder onder ligt.

“Een hele goedenavond, kijk eens wie ik onderweg tegenkwam,” grapt Gustav. Hij gebaart naar mij als we de huiskamer binnenstappen. Moeder draagt haar schort, terwijl ze het avondeten kookt. Haar krullende, kastanjebruine lokken heeft ze in een knot op haar achterhoofd gebonden. Vader leest de krant in zijn luie stoel, die bekleed is met donker leer. Op zijn lippen rust een pijp, een die hij zelf gesneden heeft uit een stuk dennenhout. Hij krabbelt op zijn hoofd tussen zijn blonde haren en de blik in zijn ogen is er een van bezorgdheid. Desondanks, wanneer hij over de glazen van zijn bril tuurt, lijken al zijn zorgen te verdwijnen. Hij legt de krant weg en staat op om ons met open armen te begroeten.

“Gustav, mijn jongen, elke keer dat ik je zie, lijk je gegroeid.”

Een stevige omhelzing tussen de twee volgt.

“Pa, alstublieft,” antwoordt Gustav enigszins beschaamd. “Ik ben bijna volwassen.”

Moeder valt vader bij vanuit de keuken, zwaaiend met haar soeplepel. “Je zal altijd onze kleine jongen blijven, lieverd, of je het nu leuk vindt of niet.”

Gustav lacht: “Ja, moeder, en ik ben dankbaar dat ik hier altijd een thuis zal hebben. Wat schaft de pot vanavond?”

Wederom klinkt het vanuit de keuken: “Kippensoep, je favoriet!”

Gustav legt een hand op zijn buik. "Dat komt goed uit, ik ben uitgehongerd. Doe mij een grote kom. Of beter nog, geef de ketel maar!"

Gelach vult de huiskamer, terwijl de krant langzaam van tafel glijdt en neerkomt op de houten vloer. 'Kapitein Ratchett gepromoveerd tot Majoor!' kopt de voorpagina.

Ratchett...

Ik hoor die naam steeds vaker de laatste tijd en zelden met een positieve ondertoon. Het is een naam die zelfs onder de kinderen fluisterend wordt uitgesproken. Gustav pakt snel de krant op en moffelt deze weg in vaders luie stoel.

"Kom op, zusje. Etenstijd! Het is belangrijk dat je goed eet na een drukke dag!"

Ik vind het altijd geweldig als moeder haar overheerlijke kippensoep klaarmaakt. Ik neem plaats op mijn vaste plek aan de eettafel. Vol verwachting kijk ik toe hoe moeder een viertal kommen vult. Zodra de mijne voor mijn neus wordt neergezet, begin ik te schrokken.

"Ik ben blij dat je het lekker vindt, Malika, maar let een beetje op je manieren, wil je."

"Ja, moeder." Ik verontschuldigd me, al is het met volle mond, en schrok dan verder, ditmaal iets minder gretig. Ik wil genieten van het heerlijke eten. We zijn niet van adel en we hoeven ons niet in te laten met de bovenste lagen van de maatschappij. Heel erg op manieren letten is naar mijn idee nergens voor nodig.

Die avond, terwijl ik me met een volle maag knus in mijn warme dekens gerold heb, hoor ik Gustav op gedempte toon met mijn ouders praten. Het klinkt als een

verhitte discussie. Ik draai een paar keer van zij op zij en gooi dan gefrustreerd de dekens van me af. Met mijn armen over elkaar blijf ik liggen. Uiteindelijk wordt mijn nieuwsgierigheid me te veel en in mijn hoofd vraag ik de vloerplanken heel lief om niet te kraken. Vervolgens kruip ik stilletjes uit bed en gluur door het sleutelgat.

“Ik kan hier toch niet blijven zitten en niks doen?” brengt Gustav uit. Hij slaat met zijn vuist op de tafel.

Vader gebiedt hem met een handgebaar stiller te zijn. “Denk erom, Malika slaapt.”

“Gustav, mijn jongen, denk aan je toekomst. Je hebt zo hard gewerkt om zo ver te komen. Je bent in de leer bij een smid, dat heb je van jongs af aan gewild!” valt moeder hem bij.

“Wat is dat waard als ik op mijn werk niet zeker weet of jullie veilig zijn?” snauwt hij.

“Zoon, maak alsjeblieft geen overhaaste beslissingen. De Anuki kijken op ons neer, geef hen geen reden dat nog meer te doen. Het is al zo'n kwetsbare vrede.”

“Maar vader, dat is precies het probleem. Deze situatie ‘vrede’ noemen is een belediging voor alle offers die Mianara overal, elke dag brengen! Zoals de zaken er nu voor staan, komt er geen echte vrede.”

Ik zie dat Gustav zijn vuisten balt. Hij beent onrustig heen en weer door de huiskamer met wilde bewegingen van zijn armen om zijn woorden kracht bij te zetten.

“Niet zolang er Anuki zijn die denken zoals hij. Deze verdeeldheid verdwijnt niet vanzelf. Doen alsof de spanningen niet bestaan, lost ze niet op. De Wolven zijn juist degenen die de vrede proberen te bewaren, maar wat is die vrede waard met zoveel ongelijkheid?”

Gefrustreerd en duidelijk vermoeid neemt hij weer plaats aan de eettafel.

“De Wolven?” fluister ik tegen mezelf.

Plots klinken er drie doffe knallen, afkomstig van de buitenkant van onze houten voordeur.

“Op orders van de Majoor!” klinkt het vanuit de voortuin. “Open deze deur onmiddellijk!”

Mijn ouders en Gustav kijken elkaar met grote ogen aan. Gustav schiet overeind, zijn stoel valt naar achteren. Hij rent naar mijn kamer en ik heb net genoeg tijd om gauw in bed te kruipen. Ik draai me met mijn rug naar de deur om de schijn op te houden dat ik al die tijd lag te slapen.

“Malika, snel, word wakker!” zegt hij, terwijl hij me bij de schouders grijpt en me door elkaar schudt. Gustav is een sterke jongen. Zijn greep is stevig, maar hij doet me geen pijn. Hij zou me nooit pijn kunnen doen, hij heeft altijd een zachtaardige persoonlijkheid gehad. Ik zie de angst in zijn blik en hoor de paniek in zijn stem. Zo heb ik hem nog nooit meegemaakt.

“Wat is er aan de hand, Gustav? Wie is er aan de deur?” vraag ik geschrokken. Het lijkt hem niet op te vallen dat ik weet dat er aangeklopt is. Hij weet waarschijnlijk wel beter, hij kent me langer dan vandaag.

“Maakt niet uit, Malika. Alsjeblieft, luister goed naar me. Verstop je onder het bed en doe je ogen dicht. Blijf daar liggen, dan ben ik zo terug. Oké? Wat er ook gebeurt, maak geen enkel geluid.”

Opnieuw wordt er driemaal op de deur gebonsd, luider nu.

“We weten dat je er bent, Gustav!” klinkt de stem. “Kom nu rustig naar buiten of wij komen naar binnen, desnoods met geweld!”

Gustav gaat terug naar de huiskamer en gebaart in de deuropening dat ik onder het bed moet kruipen. Ik doe wat hij vraagt en zie dat hij de deur op een kier laat staan. Hierdoor kan ik in de gaten houden wat er in de woonkamer en keuken gebeurt.

Ik kijk toe hoe moeder, zo snel als haar oudere benen haar kunnen dragen, naar de voordeur loopt. Als ze haar hand op de deurklink legt, wordt deze met kracht opengeduwd. Ze verliest haar evenwicht en valt naar achteren. Vader is net op tijd om haar op te vangen. “Lazuli, schat, heb je je pijn gedaan?”

Moeder schudt haar hoofd. “Nee, Christopher, ik heb me gelukkig niet bezeerd.”

Sterke mannen stappen in rap tempo ons huis binnen. De wachters van de stad zouden me een veilig gevoel moeten geven, maar ik voel me altijd ongemakkelijk in hun buurt. Dan valt me iets op. De stadswachten dragen blauwe uniformen, maar deze mannen zijn gekleed in donkerrode jassen. Zijn het misschien soldaten, uit het leger? Wat moeten die buiten het Paleisdistrict? En daarbij, ik dacht altijd dat onze soldaten in het groen gekleed gingen. Wie zijn dit?

Gustav spreekt de vreemde mannen beleefd aan: “Herren, alstublieft, waar is al dit lawaai voor n... OEF...”

Een van de mannen stoot het schouderstuk van zijn lange geweer in Gustavs buik voor hij de kans krijgt zijn zin af te maken. Ik zie mijn broer naar adem snakken. Hij valt kuchend voorover en komt op zijn knieën te-

recht. Met zijn ene hand steunt hij op de vloer, de andere houdt hij tegen zijn buik gedrukt.

“Stilte!” schreeuwt een van de soldaten hem toe. “Gustav Feron, je staat onder arrest op verdenking van landverraad, diefstal en samenzwering.”

Een tweede soldaat stapt naar voren en spreekt mijn ouders op dwingende toon aan. “Ook jullie staan onder arrest, omdat jullie voedsel en onderdak hebben geboden aan een terrorist. Jullie worden verdacht van hoogverraad en samenzwering.” Hij gebaart naar de voordeur.

Een derde man stapt naar voren. Hij lijkt van een ander kaliber dan degenen die hem vergezellen. Hij houdt zijn handen op zijn rug en straalt autoriteit uit. Hij heeft een kaal hoofd en zijn gezicht is bezaaid met littekens, waarvan één over zijn linkeroog loopt. Hij draagt zwarte, leren laarzen en een lange, donkerrode jas tot onder zijn knieën die volhangt met medailles en andere militaire versieringen. Iets aan hem geeft me een naarder gevoel dan ik van de soldaten kreeg. Alsof er een schaduw om hem heen hangt die langzaam naar me toe kruipt over de vloer en muren van ons huis.

Gustav kijkt omhoog naar de man en stamelt: “Jij...!”

De man werpt een blik op mijn broer, zet zijn laars tegen Gustavs wang en drukt hem tegen de vloer om de modder van zijn hak te vegen. Met een blik vol minachting en walging kijkt hij op hem neer. “Hoe durf je tegen mij te spreken? Ken je plaats, vuil.” Hij is ijsig kalm, toont geen enkele emotie en richt zich tot zijn mannen. “Neem ze mee.”

De man heeft zijn laars nog niet opgetild of Gustav herstelt zich. Hij springt overeind om de kale soldaat

naar de keel te vliegen. De man reageert direct en stapt opzij. Met een neerwaartse stoot van zijn elleboog slaat hij Gustav tegen de grond. Ik houd mijn adem in en hoop dat mijn broer in orde is. Met mijn handen voor mijn mond demp ik een schreeuw van afschuw.

“We zullen poging tot moord op een legerofficier aan de beschuldiging toevoegen,” hoont de man. Een paar van zijn kompanen knikken instemmend.

Er zijn twee sterke mannen voor nodig om Gustav van de grond op te tillen. Die is amper bij bewustzijn en weet nog net wat bloed op te hoesten. Ook mijn ouders worden door de voordeur het huis uit geleid. De kale soldaat kijkt rond en ziet de gedekte tafel.

“Drie mormels, maar vier komen op tafel?” mompelt hij. Hij wendt zich tot twee van zijn mannen. “Doorzoek de achtertuin. Ik kijk hier rond.”

“Jawel, Majoor!” roepen ze in koor. Ze salueren voordat ze het bevel opvolgen. De twee verlaten het huis door de achterdeur.

De laarzen van de kale man laten de houten vloer steunen en kreunen terwijl hij zich door het huis beweegt. Zo zacht als de planken eerst klonken toen ik er voorzichtig overheen liep, zo luid kraken ze nu. De stappen leiden naar de keuken, terug de huiskamer in en naar de keldertrap. Ik spits mijn oren. Als de voetstappen de trap afgaan, kan ik misschien ongezien naar buiten sluipen... Helaas, ze komen richting mijn kamer. De deur wordt langzaam verder open geschoven. Mijn poppen in de hoek geven direct weg dat het geen jongenskamer is. Ik duik zo ver ineem als ik voor elkaar kan krijgen in de kleine ruimte onder mijn bed en druk mezelf naar achteren, met mijn rug tegen de muur.

Je bent de koningin van verstoppertje, Malika, je kan dit!

De zwarte laarzen stappen mijn kamer binnen en stoppen voor mijn bed. Elk moment denk ik dat hij voorover zal buigen of op zijn knieën gaat zitten.

Ik hoor Gustavs woorden in mijn hoofd weerklinken: wat er ook gebeurt, maak geen enkel geluid. Ik houd mijn adem in en probeer mijn trillende lichaam stil te houden. Nooit eerder was ik zo bang.

Mijn matras wordt een stukje omlaag geduwd, wat de toch al krappe ruimte nog kleiner maakt. De laarzen draaien naar mijn slaapkamerraam, dat op een kier staat. Ik herinner me niet of ik het raam opengezet heb toen ik ging slapen, al mijn gedachten zijn bij de enge man in mijn kamer.

De kale man roept door het raam naar buiten: “Haar bed is nog warm. Het lijkt erop dat ze door het raam geklommen is, ze kan niet ver zijn. Vind haar en breng haar naar de rest van de gevangenen.”